

Arrest

nr. 222 867 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers -verzoekster K.I, verzoeker Zau. I. en hun dochters Zai. I. en S.I.-, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2018 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

4. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster K.I. genomen, oordeelt de commissaris-generaal vooreerst op grond van enkele vaststellingen dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekster en haar man Zau. L., thans verzoeker, in Georgië zouden hebben gekend met verzoeksters broer. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van haar gezinsleden ernstige tegenstrijdigheden bevatten.

Betreffende verzoeksters verklaringen dat zij en haar man begin jaren negentig in Georgië als Yezidi werden geïdentificeerd door nationalistische groeperingen, merkt de commissaris-generaal op dat uit hun verklaringen blijkt dat zij totaal geen idee hebben van de actuele situatie van Yezidi in Georgië, en wordt erop gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds vele jaren geen sprake meer is van de door verzoekster en haar man vermelde nationalistische groeperingen. Bijgevolg is het, aldus de commissaris-generaal, onaannemelijk dat zij bij terugkeer naar Georgië nog problemen zouden ondervinden met dergelijke nationalistische groeperingen. Ook dient te worden opgemerkt dat hun beweringen hieromtrent niet zo maar voor waar kunnen worden aangenomen, aldus de commissaris-generaal die stelt dat wanneer er rekening gehouden wordt met de

belangrijke sociaal-politieke omwentelingen in Georgië, met de vaststelling dat zij op het moment dat ze besloten Rusland te verlaten niet eens getracht hebben zich te informeren over de actuele situatie aldaar, en met de vaststelling dat verzoekster onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de twee zwaarste aanvallen, niet kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster en haar man in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Betreffende verzoeksters bewering dat de Russische taal in Georgië verboden is, wordt vastgesteld dat dit niet te rijmen valt met de informatie van het Commissariaat-generaal. Wat de opmerking van verzoeksters advocaat betreft, namelijk of verzoeker als Yezidi toegang heeft tot dezelfde medische zorgen in Georgië, wordt opgemerkt dat noch verzoekster noch haar man hiernaar verwezen hebben als zijnde een mogelijk probleem bij terugkeer naar hun land van herkomst. Volledigheidshalve wordt ook opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat etnische minderheden in Georgië dezelfde toegang hebben tot de gezondheidszorg als etnisch Georgische burgers.

Uit verzoeksters verklaringen en deze van haar gezinsleden alsook uit hun documenten blijkt, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, dat zij de Georgische nationaliteit bezitten. Verzoekster brengt, zo wordt vastgesteld, evenwel geen gegevens aan dat er wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, indien zij zich zou begeven op het grondgebied van Georgië. Aangezien verzoekster de Georgische nationaliteit bezit en zij omwille van de beweerde problemen die zij in Georgië zou kennen noch de vluchtelingenstatus noch subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dienen de door haar aangehaalde problemen in Rusland niet meer onderzocht te worden, aldus de commissaris-generaal die stelt dat de afwijzing van verzoeksters asielaanvraag ten overstaan van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, meer bepaald Georgië, volstaat om te besluiten dat zij in de mogelijkheid is om zich onder de bescherming van Georgië te stellen voor haar vrees ten overstaan van Rusland.

Voorts wordt vastgesteld en geoordeeld dat de door verzoekster neergelegde documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzen en wordt de beslissing geciteerd die in hoofde van haar man werd genomen, voor wat de medische attesten op diens naam betreft.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker Zau. I. genomen, echtgenoot van verzoekster K.I., worden vooreerst diens medische situatie en de door hem bijgebrachte medische documenten besproken en wordt geoordeeld dat in er zijn hoofde bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen. Vervolgens wordt erop gewezen dat het Commissariaat-generaal heeft besloten om, ondanks de vaststellingen aangaande het neergelegde attest van Médecine et Droit d' Asile, voorzichtigheidshalve bij de behandeling van verzoekers verzoek tot internationale bescherming op passende wijze tegemoet te komen aan de in het psycho-medisch attest opgesomde aandoeningen, en er daarom in de asielappreciatie enkel rekening wordt gehouden met de kern van verzoekers verklaringen over zijn asielproblemen. Verder wordt, zo luidt het, in de motivatie van verzoekers weigeringsbeslissing voornamelijk rekening gehouden met de verklaringen van zijn vrouw, thans verzoekster K.I., afgelegd in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming, over dezelfde asielproblemen. Vervolgens wordt (vast)gesteld dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door zijn vrouw, verzoekster K.I., en wordt de beslissing in haar hoofde citerende, aan verzoeker eveneens internationale bescherming geweigerd en wordt ook zijn verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd.

In de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoeksters Zai. I. en S.I. genomen, dochters van verzoekster K.I. en verzoeker Zau. L., wordt vastgesteld dat zij hun verzoek om internationale bescherming baseren op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door hun moeder, verzoekster K.I., waardoor, zo luidt het, ook wat hen betreft niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot o.a. hun verklaringen dat zij als Georgisch staatsburger niet naar Georgië terug kunnen gaan omdat zij er nog nooit zijn geweest en niets kennen over Georgië, zij de taal niet spreken en er niemand hebben, zij de cultuur niet kennen en verdere studie er niet mogelijk zou zijn, en dat zij er terug van nul moeten beginnen en niet weten hoe hieraan te beginnen, wordt in de beslissingen door de commissaris-generaal opgemerkt dat dergelijke aanpassingsproblemen geen verband houden met asiel, maar een puur sociaal-economisch probleem zijn dat gepaard gaat bij een re-integratie in een andere samenleving

en op zich niet oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het zeer beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5.2. Wat betreft verzoekers' argumentatie in het verzoekschrift omtrent o.a. de geheugenproblemen en psychiatrische problemen van verzoeker, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat ofschoon het zeer betreurenswaardig is en begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoeker Zau.I. en verzoekster K.I. met psychische en/of fysieke gezondheidsproblemen te kampen hebben, de door verzoekers bijgebrachte medische attesten weliswaar een weergave zijn van hun medische problemen die niet ter discussie staan, doch deze attesten geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat "tegenpartij haar verbazing uitspreekt ten overstaan van het feit dat verzoeker medische getuigschriften kon indienen" en "Dat het gegeven dat verzoeker aan geheugenproblemen lijdt hem uiteraard niet belet zich aan het onderhoud met medische getuigschriften aan te bieden", gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen en slaan zij de bal alzo dus volledig mis.

Immers, in de bestreden beslissingen staat daarentegen het tegenovergestelde te lezen, daar waar staat vermeld: "Het is bovendien merkwaardig dat een persoon die volgens het attest van Médecine et Droit d'Asile dermate geheugenproblemen zou ondervinden, en sinds september 2017 in België verblijft, hieromtrent geen Belgische medische attesten kan voorleggen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 27/07/2018 verklaarde u (CGVS I p. 3) dat u daags ervoor naar een psycholoog was geweest. Tijdens uw twee onderhoud voor het CGVS van 18/10/2018 gaf u te kennen (CGVS II p. 2-3) dat u een maand voor uw eerste onderhoud bij het CGVS naar een psychiater was geweest, dat u door hem werd doorverwezen naar een psycholoog, en dat u nog een nieuwe afspraak moet maken. Wat er ook van zij, u legt hieromtrent geen enkel overtuigingsstuk voor, waardoor u het CGVS in het ongewisse laat over de psychologische/psychiatrische hulp u in België heeft gezocht."

De Raad stipt voorts aan dat medische problemen hoe dan ook louter op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

5.3. Waar in het verzoekschrift met betrekking tot de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden wordt aangevoerd dat "benadrukt moet worden dat hem om feiten gaan die in 1990 begonnen" en dat "het duidelijk lijkt dat het voor verzoekster moeilijk is zich precies te herinneren van feiten die bijna 30 jaar geleden plaatsvonden", verklaart, noch rechtvaardigt dit betoog geenszins waarom verzoekster K.I. zovele jaren/decennia later tijdens haar twee kort opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal, eind juli en midden oktober 2018, onderling erg

uiteenlopende en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent diezelfde essentiële elementen in het kader van het vluchtrelaas, zoals o.a. aangaande de beweerde bedreigingen en agressie vanwege haar broer A., feiten die bovendien geenszins alle van 30 jaar geleden dateren, doch ook van slechts enkele jaren terug. Dat feiten reeds jarenlang achter de rug liggen, belet namelijk niet en neemt niet weg dat, in zoverre deze in het geheugen gegrift staan, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat men hierover nadien, jaren later, tijdens enkele kort opeenvolgende gehoren onderling coherente en eensluidende verklaringen kan over afleggen. Evenmin biedt verzoekers' uitleg omtrent het feit dat die feiten uit een ver verleden zouden stammen, een verklaring voor de vaststelling dat ook de verklaringen van verzoekster K.I. en die van haar dochter Zai. I. ernstige tegenstrijdigheden vertonen omtrent enkele belangrijke en bovendien recente(re) elementen in het kader van hun relaas.

In zoverre in het verzoekschrift wordt geopperd dat verzoekster Zai. I. de verklaringen van haar moeder bevestigde dat A., de broer van haar moeder, eens heeft gebeld toen zij in Frankrijk waren en dat verzoekster Zai. I. "betreffende de datum van de laatste bedreigingen had gepreciseerd dat zij een half jaar, hetzij 6 maanden geleden hadden plaatsgevonden, terwijl eerste verzoekster had vermeld dat deze zich 7 à 8 maanden geleden hadden voorgedaan", stelt de Raad vast dat deze versie geen weerslag/steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster Zai. I., doch door die notities daarentegen wordt tegengesproken. Immers, blijkens de notities van haar persoonlijk onderhoud, ontkende verzoekster Zai. I. ten aanzien van de commissaris-generaal dat zij in Frankrijk nog iets van A. zouden hebben gehoord, daar waar haar moeder, verzoekster K.I., in strijd hiermee aangaf dat zij in Frankrijk telefonisch door A. bedreigd werd. Verzoekster Zai. I. verklaarde op het Commissariaat-generaal bovendien, hetgeen niet overeenstemt met de huidige argumentatie in het verzoekschrift, dat zij A. een laatste keer zouden hebben gehoord een half jaar voor zij van Rusland naar Frankrijk vertrokken, hetgeen volgens verzoekers' verklaringen overeenstemt met de periode 2012, daar waar haar moeder, geheel in strijd hiermee, in eerste instantie tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de laatste bedreiging die zij vanwege A. zouden hebben vernomen in de periode 2014-2015 situeerde, om dit vervolgens tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud chronologisch in de periode eind 2016, begin 2017 te situeren, ongeveer een half jaar à een zeven- à achttal maanden voor hun vertrek uit Frankrijk in 2017 (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster Zai. I. d.d. 19 september 2018, p. 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster K.I. d.d. 27 juli 2018, p. 17 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster K.I. d.d. 18 oktober 2018, p. 9). Het betreft hier aldus, wat het in de tijd situeren van de laatste dreiging vanwege A. betreft, geen verschil van enkele maanden, doch wel van meerdere jaren. De verklaringen van K.I. en haar dochter Zai. I. zijn aldus wel degelijk, in weerwil van de huidige verzuchtingen in het verzoekschrift, en op meerdere essentiële punten in hun relaas op ernstige wijze contradictorisch.

Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen derhalve geenszins –door thans in hun verzoekschrift o.a. opmerkingen te formuleren die opnieuw in strijd zijn met eerder afgelegde verklaringen-, en ze bieden geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde contradicties, zoals ook die met betrekking tot het feit of verzoekster K.I. al dan niet medische verzorging heeft opgezocht na de beweerde zware aanval op haar thuis door enkele leden van een nationalistische groepering- vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Dergelijke tegenstrijdigheden en incoherenties ondergraven op ernstige wijze, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

5.4. Waar verzoekers kritiek uiten op het feit dat Georgië op de lijst van veilige landen van herkomst staat, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming

geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijks als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval.

5.5. Een algemene verwijzing, zoals verzoekers in casu, naar (algemene informatie aangaande) de algemene (veiligheids)situatie en de situatie van Yezidi 's in Georgië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5.6. Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 april 2019, stellen verzoekende partijen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de analyse dat in hun geval Georgië een veilig land van herkomst is. Verzoekende partijen lichten toe dat zij een gemengd huwelijk hebben, een partner Yezidi is, zij niet in het huwelijk mochten treden en door de familie slachtoffer werden van intra familiaal geweld, waarvoor in een land als Georgië geen hulp en bescherming door de autoriteiten mogelijk is. Daarnaast zijn zij slachtoffer van discriminatie en is er een opeenstapeling van problemen die niet afdoende werden onderzocht. Verzoekende partij menen dan ook dat hun verzoek om internationale bescherming verder en grondiger dient onderzocht te worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter

tot het herhalen van eerder aangehaalde problemen en afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Ze gaan evenwel niet in het minst daadwerkelijk *in concreto* in op en alzo geheel voorbij aan de in de beschikking van 2 april 2019 opgenomen grond.

De Raad herneemt de grond in voormelde beschikking waar o.a. het volgende wordt gesteld:

“Waar verzoekers kritiek uiten op het feit dat Georgië op de lijst van veilige landen van herkomst staat, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijk als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval.

5.5. Een algemene verwijzing, zoals verzoekers in casu, naar (algemene informatie aangaande) de algemene (veiligheids)situatie en de situatie van Yezidi 's in Georgië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Verzoekende partijen laten geheel na een ander licht te werpen op voorgaande en de overige in de beschikking van 2 april 2019 opgenomen gronden. Het louter, en zeer algemeen en beknopt, herhalen van de door hen voorgehouden problemen en vrees voor vervolging vormt geen dienstig verweer en is allerminst van aard afbreuk te doen aan hetgeen in de bestreden beslissingen en de beschikking van 2 april 2019 wordt vastgesteld, waarbij wordt geoordeeld dat het door verzoekende partijen ingeroepen relaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

Verzoekende partijen brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 2 april 2019 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS